

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 633.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181707424/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Lethed, som kun Vanviddet skjænker; Gjærder og Pighegn hindrede hende ikke mere end den flyvende Sommers Spindeltraade: Grøfter, som ingen jordisk Magt tidligere havde kunnet faa hende til at overskride, tog hun nu som en Sval. Vanviddet bar hende over Grøft og Gjærde, over Kjær og dampende Vildenge, hvor den gule Okker sætter Rust om Foden, bar hende ind gennem Taage-Ruller og ud igjen, hvirvlende hende heftigere og heftigere af Sted, ud mod den mørkblaa, morgenkrusede, frelsende Fjord.

Da Mændene kom til, laa hun paa Fjord-Spejlet som en hvid, vingeskudt Fugl.

De bar hende ind paa Stranden; hendes slaphængende, nøgne Arme havde blaagrønne Mærker efter Voldsmandens Greb, og fra venstre Fod drypped der Blod efter en Flænge af Stargræssets hvasse Klinger.

De rullede hende rundt i det vaade Græs, saa hendes Haar løstes og faldt ned over hendes Mund; med Et løftedes de blonde Lokker af hendes tunge Aandedrag.

„Aa, hvorfor kan jeg dog ikke faa Lov til at dø!“

Men de agtede ikke hendes fortvivlede Bønner. Alt, hvad Fjordens var, maatte hun gi tilbage.

Kun i Øjnene vedblev det Resten af hendes Liv at flakke som smaa krusede Fjordbølger, der hverken ved ud eller ind.

ILD OPPE

Begivenheden med Knivstikket fik for Pers Vedkommende for saa vidt ingen fædige Følger, som han efter en Uges Sengeleje atter kunde gaa i Selen; derimod gav det Anledning til, at Sølsig herefterdags lukkedes for ham som Arbejdsmark. Og da hans Eksistens som Daglejer i en betydelig Grad var afhængig af, hvor meget han kunde tjene paa denne Egnens eneste Herregaard, maatte han omsider slippe Troen paa, at det fremdeles vilde være muligt for ham at leve som en „fri Mand“. Han søgte da paany at opnaa Plads som almindeligt Tjenestetyende, men

nu viste det sig, at ingen af Gaardmændene der paa Egnen havde noget rigtigt Mod paa at faa ham i deres Brød. Pers frimodige Kritik af de Kaar, hvorunder han og hans Standsfæller maatte leve, havde gaaet som en Skygge foran ham allevegne.

„A ved misæl nok, te du er en dygtig Slider,“ sa en af de mange, som han henvendte sig til om Plads, „det er ikke det, der er os imell“; men a vil Fanden hugg mæ ett taal mer end jen Kommandostemme indenfor mit Gaardsled, og den jen, det er min egen!“

Overalt blev det lagt ham til Last, at han havde saa megen Omgang med Goj: „For det ved da enhver“, sa man, „te han er den værste Socialist, en kan se for si Øwn. Han spekulerer da ett i andet tidlig og siide end at sætt Folk sammel og faa Mollør og Spetakkel ud af det.“

Per beklaged sig overfor Kild Pejrsen, at han var bleven saa forhadt, endda han var sig bevidst ikke at ville andet end alles Ret.

„Ja, a har misæl sagt dig det, bitte Pejr; a har læng set, til hvad Hjørn det vilde gaa. — Men hvad Fanden er det nu ogsaa, I gaar og brygger sammel! En „Tyende-Beskyttelsesforening“, er det ikke saadan I kalder det? Det er jo et Ord, hvormed en kund jag æ Ræv aa æ Grav! Er det nu din Opfindels', eller er det Goj, der har staaet for den Flæskpandekaag'?“

„Aa, den Forening er vi saamsend begge to lige gode om,“ sa Per.

„Jamen hvordan kan I nu vær saa taabelige at tro, te saadan no kan gaa!“ sa Kild heftigt. „Viser I da ett med den Slags Anstalter æ Husbond den største Mistillid, tænkes kan!“

En beskytter æ Dyrer, det er saa si' Sag, for de kan ett selv tale dje Tærre; men ens Tjenestefolk de lider misæl ett af den Sygen; de gaar Fanden taa mæ ett møj længer end de selv har Lyst til.“

„Hvordan kan du nu som en rettænkend og estimret Mand sidde og føre den Slags Tale, Kild,“ begyndte Per med Bæven i Stemmen, thi det var ham en virkelig Bedrøvelse, at Kild, som han havde saa megen Agtelse for, kunde se saa snæversynet paa hans Hjærtesag; „ved du ikke ligesaa vel som en af vi andre, hvor usselt Tjeneste-